This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAGS
SMAA DIGTSAMLINGER

VIGGO STUCKENBERG

SNE

NEW YORK PUBLIC LIBRARY

KJØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

FORLAGETS BOGTRYKKERI

1907

Yn Q 3

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY
481917
ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS.
R 1910 L

ANDET OPLAG

INDHOLD

9 Morgen
10 Foraarsregn
11 Min Barndoms Have
13 Graavejr
14 Augustaften
15 Septemberaften
16 Først i Oktober
18 Efteraar
20 Vinteraften
21 Decembernat
23 Ensom Vaar
25 Vilde Kørvel
26 Mismod
28 Skoven
29 Det hvide Hus
31 Angst
32 Retfærdighed
36 Ensom
37 Stjerner
38 Nordsjælland
40 Frederiksborg
45 Stemmer
49 Ingeborg
55 Min Moder
63 Niels V. Dorph
65 Sigbjørn Obstfelder
66 Emil Poulsen
67 Tue Bentsøns Viser
75 Aarhundredskifte
77 Smaavers
86 Skoleaange
93 Ernst Bojesen
96 Bekendelse
110 Sne

MORGEN

En stille Morgenstund, en Foraarsdag,
en solgul Skorsten paa et tjæret Tag,
en blaalig Røg, der gennemsigtig rinder
langs Foraarsskovens brune Bryn,
fra Hegnets Dug et Væld af hvide Lyn,
en Vej, der blank i Morgensolen skinner,

en Himmel som et køligt, lysfyldt Vand,
og ud fra Skovens grenespundne Rand
et dugfrisk Fuglefløjt, en trøstig Trille,
der bliver ved og bliver ved
og stiger som den køle, sprøde Fred,
der aander fra en muldfødt, sølvklar Kilde.

FORAARSREGN

Det regner over Mosen,
saa mildt og blødt, saa fint og tæt,
et Regnvejr graat af Grøde,
en Livsens Dug, der lindt og let
mod Jordens Hjærte rinder.

Som smaa Krystaller perler
i Kabbelejers gyldne Fang
de vædeblanke Draaber,
og Slaaentjørnens Tornehang
i snehvidt Knopbrud skinner.

Det gule Græs, de spinkle,
de silkefine brune Rør
i Regnen lydløst bæver,
og Spindelvævets Sølverslør
om Straa sig draabet vinder.

Det regner over Mosen,
saa stille gaar den Dag sin Gang,
en enlig Smaafugl pipper
og løfter kvidrende sin Sang,
imedens Regnen rinder.

MIN BARNDOMS HAVE

Du min Barndoms fuglefyldte Have,
mine Drengedages grønne Strimmel Jord,
hvor bag Elmehegn og Tjørnens lave
nysudsprungne Hæk Konvaller gror,

jeg staar paa Vejen lænet mod din Laage
og ser ind i din grønne, lyse Fred,
ind i dit Solskin, dine Skyggekroge,
mens Knopskæl drysser over Vejen ned —

Ak, I Træ'r, som bar min Gynges Tove,
hvor I har løftet Eders grønne Top! —
. . . Skygger ser jeg, tætte som i Skove,
hvor i Sol jeg luged Ukrudt op,

og hvor Græsset sig i Plæne bredte,
fyldt med Fuglestøj og Vingebrus,
som et Kær af Sommersol, der spredte
Lys og Frodighed fra Hæk til Hus,

breder sig en gruslagt Plads til Kroket, —
visnet er min Barndoms side Græs,
og mit Bed, hvor Morgenfru'r sig flokked
gyldent nejende for Vindens Pres. —

. . . Jeg har søgt dig for i Fred at hvile
blot en Time paa min Barndoms Skød,
at min Sjæl en Time kunde smile
drengelykkelig og rosenrød, — —

og du tier, — tyve Aar er rundet,
som en Fremmed fra din Hæk jeg gaar,
hvad du gemte paa af mit er svundet,
— ak, og ældet som jeg selv du staar.

GRAAVEJR

Det skumrer mellem Klitterne; en skyet Dag
er listet over Jorden tyst og tungt,
og èn Dag ældet er min Glædes Smil, mit Nag,
ældet en Dag alt, hvad jeg ved af ungt.

Og atter kommer nye Dages stille Flod
og glider langsomt over mig og mit
og dækker med sin bløde Strøm hvert Trin, min Fod
i Gaar i Stiens haarde Sten har slidt.

Og sagte rinder Dag af Dag, og hver en ny
har Død for fattig Glæde fra i Gaar
og føder atter Fryd, som leger ungdomskry,
til Morgendagen den til Jorden slaar.

Jeg hører Marehalmens hvislende Musik,
højt oppe sejler rundt i stille Kreds
en Fugl, og Fuglen stiger, bli'r en ensom Prik,
og intet i den øde Luftørk ses.

AUGUSTAFTEN

Nys gled Maanen bort fra Længen,
men endnu staar Himlen gylden,
og jeg ser hvert Blad paa Hylden
og en Poppel fjernt i Engen,

sorte Blade stille løftet
mod det blide Skær fra Maanen
og i Disens Silkegraanen
Poppeltoppen fjerlet kløftet.

Over mig den dybe Himmel
varligt et Par Stjerner tænder,
aabner som med sarte Hænder
for sin kyske, hvide Vrimmel,

og det mørknes, og det dugges,
og hver Busk med Busk gror sammen,
ude over Bakkekammen
Aftenmaanens Skimmer slukkes;

al Ting slettes, Poplen fjerner
sig i Mørket, Hegnets Toppe
bli'r en Mur . . . Men højt deroppe
staar en Himmel fuld af Stjerner.

SEPTEMBERAFTEN

Højt, højt en Stjerne staar!
saa højt som ingen Sinde
en Stjerne jeg saa skinne, —
højt, højt en Stjerne staar!

Saa bleg og ren en Himmel,
saa klar en Skumringsluft,
fyldt af saa dugget Duft, —
saa ren, saa høj en Himmel!

Du lyse Efteraar,
guldstraalende, sølvsmykket.
i Perlestrømme dykket,
du Vintrens gyldne Vaar!

Jeg træder i dit Tempel
at ofre i dit Skød
hvert Suk, hver Sjælenød
dræbt i dit lyse Tempel.

Mit Sind sig skært har vendt
mod Lyset, du udfolder,
— Septemberkvæld! det volder
Stjernen, du højt har tændt!

FØRST I OKTOBER

Det blæser ude,
nu er Regnen kold,
alting grimt og sølvaadt,
Dagen graa og gold.

Under Havens Buske
vaade Tudser glo,
Rosenbedet dukker
sig i vissen Ro,

min Reseda kryber
som en mager Snog,
hvor den nylig svulmed
i sin Solskinskrog,

alle Lindens Blade
vender Vrangen ud,
krænger sig og krølles
for den mindste Slud.

Eneste en enkelt
Stedmoderblomst staar strunk,
blaa og dyb og dunkel
i sin vaade Prunk,

som al Nattens Mørke
i en Blomst blæst ind,
med en enlig Stjernes
Guldgraad paa sin Kind.

EFTERAAR

Jeg sad ved Gribsø en Efteraarsdag
henimod Aften; en støvfin Regn
daled gennem den stille Luft
og lagde sin duggende Aande
hen over Søens Spejl;
langs Bredden stod Skoven i nøgen Ro,
graa og ensom, efteraarsøde,
med filtrede Buske langs Søens Rand
og vaade Stammers stimlende Hjord
ned over Bankerne, vadende tavst
i Sommerens faldne Løv
med Kronernes buklede Rygge
mørke af Ruskregnens Væde.

Søen vugged mod Breddens Muld,
vugged saa varsomt en vissen Kvist,
gynged den ind og flytted den ud
og lagde hos den to visne Blade,
mens inde fra Stammernes stille Øde
et ensomt klagende Suk
drog ud over Søen.
Der stod for min Sjæl den Efteraarsaften
et eneste Billed — Døden.

Larmløs, kølig, en støvfin Regn,
der daler gennem den klamme Luft

og lægger sin duggende Aande
over en stilnet Sø,
mens Skoven, efteraarsøde,
ruger i evig Skumring
rundt om det sovende Vand.

VINTERAFTEN

Bag Horisontens bjærgblaa Skyer
gaar Vintersolen stille ned
og slukker i en Skyskakt ud sin Fakkel,
og Himlen gløder som et fjernt
med Stjernetinder tjeldet Tabernakel.

Foran mig synker Landet bort
i Aftnens Dis, der klam og graa
sig lejrer lavt hen over Hegn og Grøfter;
langt ude i det stille Land
sin Silhuet en Landsbykirke løfter.

Og Himlens Røde falmer fjernt,
og blege Stjerner gnistrer frem,
og alle Agres Farver sortner stille;
det sidste Skær af Dagen dør,
og ensomt rinder Nattens tavse Kilde.

DECEMBERNAT

Jeg skimter gennem Mørket Tag ved Tag,
og under Vinternattens lave Himmel
ser Rækker jeg af sorte Skorstenspiber,
der stift som Støtter Mørkets tunge Lag
med deres brudte Murstenspiller striber.

Saa sort en Nat! Det kolde Mørke staar
i Mur der udenfor mit aabne Vindve,
mens sært det synes mig, som rundt i Gyder
og i hver asfaltdækket Storstadsgaard
kun Sorg paa Sorg i Vintermørket skyder.

Jeg ser det sindigt under Mulmet gro
og kuples til en Skov med sorte Kroner,
der lægger sine tunge, klamme Blade
op mod hver Rude, skyggende til Ro
i evig Tryllesøvn de sidste glade.

Jeg ser saa sært den hele Storstad død,
som Tornerose under Løv begravet,
men ingen Prins, som vove vil at kalde,
som blot en Rift vil flænge i sit Kød,
at denne tunge Blademur kan falde.

Jeg sidder hvileløs og stirrer ud
i dette Mulm, som stakket fjæler over
al Livets Kvide, al dets Lykkeøden, —
og mindes én med Tro paa Livets Gud,
men med en Sjæl bedrøvet indtil Døden.

ENSOM VAAR

Hvert Aar hænder den samme Ting:
Skoven knoppes og staar i Spring,
Livet løber imod din Dør,
som Livet er løbet saa ofte før.

Og er du ung, som det Løv i Brud,
du farer svimmel ad Døren ud;
men har du levet halvanden Snes Aar,
du bliver der, hvor du een Gang staar,

sætter en Blomst eller to paa dit Bord,
ser paa det grønne, som rundt om gror,
ved paa en Prik, hvor det hele bær' hen,
mindes og glædes og mindes igen,

glædes ved Livets bedaarende Pragt,
mindes, hvad alle dets Løfter har bragt,
glædes ved alle Smaafuglenes Sang,
mindes en Tekst af saa stille en Klang,

husker de Længsler, som fløj over Skov,
ved, du maa nøjes og vandre bag Plov,
vandre med Favnen af Skuffelser fuld,
ejer i Sindet dog gammelt Guld,

ser, hvor Livet er stort og rigt,
ved, at det halve deraf er Digt,
glædes ved Digtet og lytter dertil
og tager den Part, som din Skæbne vil.

VILDE KØRVEL

Vilde Kørvel, Grøftens Brudeslør,
som, naar Fandens Mælkebøtter sende
deres Skrædderfrø til Verdens Ende,
hvor de uset fæstnes eller dør,

dækker hvidt i hvidt hver Blomst, der før
lod af Vaarens Solglimmer sig blende
uden Frugtbarhedens Lov at kende,
kysset af et Solstrejf hed og ør,

Grøftens Uskyldsdække, Somrens Sne,
som med kølig Hvidhed skærmer over,
hvad en Vaardag avlede af Ve,

Brudeslør, som intet Vindpust vover
helt at lette, saa det staar at se,
hvad der omkring Roden støvgemt sover!

MISMOD

Hvor er de Veje lange
paa denne lille Jord!
Hvor er de Døre trange,
bag hvilke Hjærtet bor!

Nu blinker alle Sunde,
nu grønner sig hver Vang,
nu fyldes alle Lunde
af Sommersol og Sang — —

Hvad er den Sol, der strømmer
fra Himlens vide Hvælv,
mod den min Sjæl sig drømmer
dybt inde i mig selv!

hvad er de Fuglestemmer,
som kvidrer Dagen lang,
mod hvad mit Hjerte gemmer
af stille Jubelsang!

Jeg gik saa langt og længe,
at se, hvor Solens Skin
stod over Sommerenge
som Solen i mit Sind,

Jeg vandrede saa vide
at saa min Jubels Sæd
et Sted, hvor ingen lide,
hvor aldrig Hjærter græd, —

men evig, evig spandt sig
de Skygger for min Fod,
og aldrig, aldrig vandt jeg
til Jubelsange Mod.

. . . Hvor er de Døre trange,
bag hvilke Hjærtet bor!
Hvor er de Veje lange
paa denne lille Jord!

SKOVEN

Mit Hjærte er en Skov, der dyb og dunkel
staar raslende i Blæst langs Havets Bred,
en Skov, hvis Skygge gemmer ingen Fred.

Hvert Træ i Skoven kupler sig mod Himlen
for paa hvert Blad at fæstne Dagens Guld,
og imod Solen stirrer Bundens Muld.

Men Aftnen bærer Dagens Guld i Bjærge,
og fjernt bag Havet synker Solen ned,
og sort staar Skoven, hver Gang Dagen led.

DET HVIDE HUS

Jeg staar ved Foden af den gule Skrænt
og stirrer paa det hvide Hus deroppe,
der løfter sit Mansardtags mørke Tegl
imellem et Par nøgne Lindes Toppe.

I Vest staar Aftenhimlen klar og kold,
og Markens Raager er mod Skoven fløjne,
og Husets Ruder spejler Himlens Skær
og skinner blankt som store, blege Øjne.

Det er som disse Rudeøjnes Blik
i ensomt Armod mit i Aftnen søger
og binder det til denne blege Mur,
over hvis Hvidhed ingen Skygge spøger.

Jeg ser en enlig Stjerne gløde gult
fra Himlens Dyb bag Lindekronens Grene,
al Lyd er død med Vinterdagens Sol,
og i den stille Aften er jeg ene,

alene med dit Navn i Sjælen gemt,
du tavse Flygtning fra den store Stimmel,
du Ensomhedens skræmte, syge Barn
med Sindet blegt som Vinteraftnens Himmel;

du, som mig fulgte tavs, naar Solen sank
og Skumringsmørket skjulte Mark og Veje,
mens tung af Mismod, pint af Tvivl din Sjæl
sig vred paa Kunstnerglædens Tidselleje.

Det er dit Blik, hvormed de Ruder ser,
det er din Sjæl, der rejser sig derinde
bag Muren i det øde, hvide Hus
paa Skrænten mellem nøgne, visne Linde.

Og Himlen mørknes over Tagets Tegl,
og Stjernen gul bag Lindens Krone brænder, —
det er, som drog mig mod det øde Hus
to skælvende, to feberklamme Hænder.

ANGST

Der sidder paa min Læbe, hvor jeg stedes,
et Ord i Stodderdragt, et Ord i Pjalter,
et Ord som hungrer, naar jeg dybest glædes,
en sjælsyg Flygtning fra et mulmskjult Alter,

Og hvor jeg vender mig, og hvad jeg handler
mod den, jeg elsker, og mod den, jeg hader,
aldrig dets blege Rædsel sig forvandler,
aldrig dets Mareblik min Sjæl forlader.

Og dybest stirrer det, og hedest beder
dets Bleghed, hver Gang Dagens Lyde tier,
og, hvad jeg øved, samler sig og leder
min Sjæl til Doms ad nattestille Stier.

Da er det, som om alt i Natten græder,
mens Mørkets Klosterfred om alt sig hvælver,
da sønderriver Sjælen sine Klæder,
da hvisker jeg: Barmhjærtighed! og skælver.

RETFÆRDIGHED

Hvad er Retfærdighed?
Du og jeg, som nu er Fjender,
finder begge to,
— hver for sig —
at vi har Ret.

Jeg fornemmer min
saa dybt, at jeg paakalder
Gud i Himlen
som en Trøst
i min hjælpeløse Nød;

du fornemmer din
saa hedt, at du maa sky mig
som en Varulv,
der har bidt
dig i dit Hjærte,

Begge er vi blevet
pludselig saa uformodet ene
og saa stolte
og saa stærke
i vor Ensomhed,

finder — hver for sig —
at vi slæber paa en Byrde,

hvis uhyre Vægt
Gud alene
kan forstaa,

og i Dybet
af vor Sjæl rejser sig en Vælde,
som forlener os
— hver for sig —
med Martyriets Storhed.

Slaa op i Loven!
ryst den alvidende Filosofi
og den trøstende
Menneskekundskab!
kom med Voldgift!

Ak! den siger,
at vi begge har Ret,
naar vi tager
Fornuften fangen
og deler lige!

Det er Retfærdigheden!
lade to Størrelser æde hinanden
til Luft,
saa der intet
er at slaas om.

Lad os beholde
— hver for sig — vor krænkede Ret
og slide dens Purpur
med aldrig falmende
Kongemine!

Menneskene
er Fjender fra Fødslen,
kan smelte sammen
en Stund i Venskab
eller Elskov.

En Dag staar de
hver for sig, som en og en,
er som Stene,
der støder sammen
og spruder Gnister,

som Meteorer,
der fanges af en fremmed Atmosfære
og skyder glødende
sig Vej
i Raseri for at fri sig.

Retfærdighed mellem to Mennesker!
Cirkelens Kvadratur,
som kun den enfoldige

bilder sig ind
at kunne løse!

Lad os mødes som Fjender,
som Plus og Minus, som Sol og Frost!
Begge har vi Ret!
fordi vi begge
glædes og lider!

ENSOM

Jeg stemmer frem mig gennem Nat og Blæst,
bort fra hvert Blik, som mine Veje følger,
alene, fri, en Flygtning fra en Fest,
hvor Lykken sank i Sorg og Mismods Bølger.

Mit Sind er sygt af Leg med Ord og Drømme,
led af at lefle med et Hjærtes Kval,
jeg længes ud, hvor alle Kilder strømme
med Ungdomsmodet, som mit Tungsind stjal.

Og jeg gaar frem i Nattens tætte Mørke,
frem hvor den tunge Blæst omkring mig staar
og fejer regnkold over Sjælens Tørke
og stryger lindrende om alle Saar.

Og dér, alene i den vide Nat,
langt fra hver Ven, hvert Hjem, hver ovnlun Celle,
jeg løfter skælvende min tabte Skat,
min første Ungdoms frie, stolte Vælde.

Og Natten suser om mig, dyb og stor,
jeg ved ej Ven, ej Hjem, — min Sjæl er ene,
og paa min Læbe brænder Lykkens Ord,
og i mit Hjærte løves Livets Grene.

STJERNER

De fine Elmekroner
sig imod Himlen tegner
som sorte Silkedoner,
hvor fangne Stjerner blegner.

Men kommer Nattemulmet
og snører Donen sammen,
hver Stjerneglød, som ulmed,
slaar ud i frigjort Flammen,

som var hver en et Hjærte
forgjort af Livets Jammer
— og midt i al sin Smerte
et solfyldt Blomsterkammer.

NORDSJÆLLAND

Store Skove, grønne Sletter,
mellem Skovene smaa Byer
skinnende som lyse Skyer,
der den dunkle Himmel pletter

og som stærke Stjerneflammer,
der ved Skyens Rande straaler,
hist og her et Slot, der maaler
sine Spir med Skovens Stammer.

Naar en Sommeraften Dagen
daaner hen som kvalt i Roser,
og de gamle, dybe Moser
spinder deres Taagelagen,

og de store Skove blunder,
og hver skovklædt Bakkes Linjer
som et Bjærg, der bærer Pinjer,
sort sig under Himlen runder,

stiger fra de dunkle Skove
Sus, der vemodigt forliser
som et Nyn af Folkeviser
om den skumringsblege Tove,

om den hellige Helene
og om Hørsholms arme Dronning,
der drak Døden i den Honning,
Elskov hang paa Rosens Grene.

Nordsjælland med dine Skove,
dine Bakkedrag og Enge,
hvor paa side Blomstersenge
sødt de Sommernætter sove,

gennem Smil og Sol og Smerte
bar Du Livets Rosensmykke, —
dybt i dine Skoves Skygge
bløder Danmarks Elskerhjærte.

FREDERIKSBORG

Paa Byens Torv laa Dug,
den lille Købstad skinned
saa frisk og morgensmuk
med Duft som bleget Linned;

højt paa et solrødt Tag
en Murer stod og kitted
et gammelt Skorstensvrag
og fløjtede og hvidted,

ned over Gaden sprang
en Kat paa hvide Sokker,
og trindt i Byen klang
de Brødbutikkers Klokker.

Dèr stod med taarnbygt Port
og Solskin paa Façaden
saa stille og saa stort
det gamle Slot bag Staden.

Sin røde Buefod
den krumme Murbro spejled
i Vandets grønne Flod,
hvor visne Blade sejled,

og over Murens Rødt
og Gaardens jærngraa Stene
faldt Dagens Lys saa blødt,
saa lydforladt alene.

Jeg hørte Uret slaa
hen over Skovens Kroner
og Klokkespillet gaa
med skingre Salmetoner.

Fra hver en stenfast Krog
den tunge Salmeklagen
aarhundredgammel slog
sit Ekko gennem Dagen;

hver Klang i irret Pragt
slog imod Gaardens Flise,
som sang en ensom Vagt
saa drøvelig en Vise,

som sang det gamle Slot
saa oldinglydt alene, —
som klang hvert Fodtrin, traadt
engang paa disse Stene.

Brobuens dybe Hvalv
den lyse Høstsol fyldte,

det grønne Vand, som skjalv,
i Skjoldkreds den forgyldte,

og højt, hvor Taarnet steg
med Himlen vidt om Tinde,
de sorte Raager skreg
mod Breddens gule Linde.

Jeg traadte over Bro,
— saa underligt mig stemte
den Højenloftets Ro,
som disse Mure gemte;

jeg stod i Slottets Gang,
i de forladte Sale
og saa paa Sværd, der hang
som stift forstummet Tale,

og saa paa Seng og Bord
og mangen snirklet Kiste,
et stille, kneblet Kor
fra Tider, som forliste.

Den Høstsol faldt saa lyst
igennem de smaa Ruder,
faldt paa en Rustnings Bryst
og paa en Løjbænks Puder

og bredte sig saa langt,
som Sal bag Sal jeg skimted,
saa alle Gulve blankt
som Morgendamme glimted,

og alting stod saa lyst
som Guld, der nys blev drevet,
endda der var saa tyst
og Dagen ene leved,

og alting stod saa blødt
som Liv, der ligger Larve,
endda det alt var dødt,
kun Træ og falmet Farve.

Der hang et krøllet Baand
omkring et Sværdgreb vundet,
en Sløjfe, som en Haand
engang forlængst fik bundet;

der stod en Stol, hvis Arm
sig som en Øgle buged,
en Stol, hvis Arm i Harm
en Haand engang har knuget,

et Hynde, mod hvis Skind,
der skrumped graat og støvet,

engang en blodhed Kind
har presset sig bedrøvet,

en Seng, hvis Himmelhang
paa Snirkelsøjler hviled,
imod hvis Sir engang
et Øjepar har smilet;

paa Væggene et Flor
af Billeder hang malet,
som én Gang hørte Ord
i Sorg og Lykke taled,

et Instrument, hvis Klang
saa lang en Stund har tiet,
og i hvis Brus engang
al Vemod fløj befriet.

Og der var tyst og svalt
i Slottets dybe Sale,
alt, hvad jeg saa, stod malt
som Dug i fjerne Dale,

som naar i gyldent Tog
ved Nat de Stjerner spille
og taler Livets Sprog,
trods alt er tavst og stille.

STEMMER

Den ene: Saadan blev Livet givet,
at faar du for megen Glæde,
maa du til andre i samme Stund,
at ogsaa de kunne æde.

Og stænger du Gaard og Stue,
fordi din Sorg blev for stor,
den tiende Time rider du ud,
hvor du ved, Mennesker bor.

Hvem kan bære sin Lykke.
hvem kan magte sin Sorg?
Lykken, den maa du dele
og tage din Trøst paa Borg.

Saa stort er Livet, at ingen
tør kalde det ringeste sit,
. . . din Sorg, din Glæde — et Hovslag
iblandt ti Tusinders Ridt.

Den anden: Saa fattigt er Livet,
saa kummerligt smaat,
at ikke du ejer
et Trin, du har traadt,

at har du blot nævnet
et Ord, som var dit,
før Aften har Tusinder
gjort det til sit.

Din Lykke, den maatte
til Torvet vandre,
din Sorg, dit bedste,
gav du de andre.

Hvad er saa dig,
du, som var én?
— et tusindsplintret
Dryp under Gren!

Den ene: Ak nej, thi derfor
er Livet stort:
Det fylder saa lidet,
hvad du har gjort!

Men er det lidt kun,
et hvirvlet Frø,
det er dog dit
og kan aldrig dø.

Eg og Stene
bygger et Hus,

ingensteds bindes
din Tankes Sus,

du er i den
som Fluens Surren
i Vejens Solstøv
om Grøfteburren.

Den anden: Har Livet kysset
din blege Mund,
du bliver et Støvfnug
i samme Stund.

Din Fryd, som aksled
dig Kongekaaben,
din Sorg, som drypped
dig Edderdraaben.

det, hvorpaa du
i hele Vrimlen
kendte din Plads
som Stjerne paa Himlen,

kun et Pust
i en vissen Skov,
kun et Bytte
for andres Rov.

Den ene: Andre, andre, — aa Herregud!
Det er det store, det eneste Bud:

Tal om det, som volder dig Nag,
og du har talet din Næstes Sag,

tal om det, som volder dig Fest,
og du har alle, som lever, til Gæst.

Det er Livet: at være en
og bære Hundredfold Sne paa Gren,

at være en — og sprede omkring
Knopskæl fra tusinde Blade i Spring.

INGEBORG

I

Lykken i min Sjæl!
Lykken er dit Billed
langs mit Levneds Veje
mellem Blomster stillet,

rejst paa Bjærgekam,
rejst i dunkle Dale,
— maler jeg dit Billed,
maa jeg Lykken male.

Underlig er Lykken —
tit en Sol, der bygger
Flammebro fra Himlen
ned blandt Jordens Skygger

tit en Sol blandt Skyer,
ikke til at finde,
sidder dog og lyser
fjernt bag Bjærgetinde,

ligger som et Frøkorn
i den mørke Muld,
gemmer, skjult, en Verden
af smaa Blomster fuld.

Ak, saa dybt er fæstet
Lykkens Moderfrø,
kan ej, én Gang saaet,
visne bort og dø,

lever, om end Natten
spandt de Blomster ind,
— lever, som dit Billed
lever i mit Sind.

II

Det er ej dine Hænder,
dit Haar, som jeg gad tegne,
mit Blik sig stille vender
imod helt andre Egne.

Jeg ser saa lys en Slette,
jeg ser saa tæt en Lund,
dèr gaar din Sjæl at flette
i Krans hver levet Stund,

der gaar din Sjæl at sanke
i Sum, hvad Livet bragte,
saa mangen bitter Tanke,
som det gør ondt at magte,

saa mange stolte Stunder
i Livets Kongsgaard levet,
saa mangt et Lykkeunder,
som fattigt Støv er blevet;

der gaar din Sjæl at hæve,
hvad Dagen spandt med Purpurtraad,
der gaar din Sjæl at væve
til Solsærk Nattens Taagegraad,

og al min Sjæl gaar frem mod din
saa ung og lys som Livets Gud
og spinder om dig Solens Lin
og stryger evig Natten ud.

III

Du kommer til mig og spørger,
om det, som du ikke fatter,
og jeg svarer dig ud fra min Viden,
og du kommer og spørger mig atter:

Hvorfor er vi Mennesker usle,
hvorfor er I Mænd saa smaa,
hvorfor maa alle de svigte,
som jeg trode saa inderligt paa?

Hvorfor dør deres Hjærte og Hjerne
saa hastigt som Dugfald for Sol,
hvorfor styrter de fattigt i Støvet
deres Ungdoms kongelige Stol?

Og jeg ser i dine Øjne en Jammer
saa dyb som Livsens Forlis,
og jeg ser i dit Øje en Stolthed,
hvid som Snefjældes Is;

Jeg ser i dit Øje dit Hjærte
stirre mod de højeste Bjærge,
og jeg glemmer de hule Dale
og alle de krybende Dværge.

IV

Nu brister i alle de Kløfter,
som fured og sprængte mit Sind,
Alverdens fagreste Blomster
for Sommerens sagte Vind.

Thi to, som elsker hinanden,
kan volde hinanden mer' ondt
end alle de argeste Fjender,
som hævner sig Jorden rundt.

og to, som elsker hinanden,
kan læge de ondeste Saar
blot ved at se paa hinanden
og glatte hinandens Haar.

V

Jeg var Barn den Gang, jeg vandt dig,
du var Barn som jeg,
begge drømte vi at danse
hen ad Livets Vej.

Ak, den Haand, som nu jeg holder
byder ikke op til Dans,
og min egen fletter ikke
længer Blad og Blomst i Krans.

Og det Blik, som nu jeg møder,
praler ej med Vaar,
sænker sig i mit saa stille
som omkring min Haand dit Haar.

. . . Men den Haand, som jeg nu holder,
er saa stærk og fast,
og min egen haard og barket
af de Greb, som brast.

VI

Lykken mellem to Mennesker
er hverken Hu! eller Hej!
snarest er den et ensomt Græs,
der grønnes paa stenet Vej.

Lykken mellem to Mennesker
er hverken Kys eller Klap,
snarest er den et Skumringssus,
der aander, hvor Solen slap.

Lykken mellem to Mennesker
er som den dunkle Nat,
stille, men med de tusinde,
tavse Stjerner besat.

MIN MODER

I

Nu er det just den favre Tid,
du havde kær, du Sommersind!
Syringen blomster skær og blid,
den sidste Frugtblomst daler hvid
i Edderkoppens første Spind.

Jeg sanked i det lyse Hegn
til Krans dig Løv og Gran i Skud,
mens Solen tegned Vaarens Tegn
om Nattergalens Trilleregn,
og Gøgen gol sin Elskov ud.

Jeg tænkte paa hver Stund, jeg saa
som Barn din Lykke staa i Flor,
jeg hørte Gøgens Kukken gaa
og Nattergalens Trille slaa
imod mig som din Glædes Ord.

Jeg drømte, du var ikke død,
du, Moder, var hos mig, din Søn,
jeg blev om Kind saa barnerød,
og til din Krans en Kvist jeg brød
saa foraarsfrisk, saa foraarsgrøn.

II

Mit Liv er vokset fra dig længst,
det løber fort, og dit randt ud,
det er saa længe siden
min Tanke bar din Tankes Skrud.

Men vandred min sin egen Vej
og havde alt for liden Ro
til helt paa din at bie,
jeg følte din dybt i mig gro.

Og hvad vi aldrig talte om,
hvad paa min Vej jeg ensom led,
det dulmer du, nu du er død,
— fordi jeg tror, du alting ved.

Og om hvert Saar, jeg bærer med,
og som for dig jeg dybt har gemt,
jeg føler nu din Moderhaand
mildt som om Barnets Bistik stemt.

III

Nu, Moder, hvor du stedes,
Gud lad dit Hjærte glædes
saa inderligt, saa moderhuldt,
som da af Lykke det stod fuldt!

Jeg voksed fra din Moderfavn,
jeg vandt mig selv et Fadernavn,
ak, Moder, nu, du ligger død,
jeg græder som et Barn i Nød.

Jeg var din førstefødte Dreng,
min Sjæl din egens første Streng,
og naar du græd, og naar du lo,
da lo og græd vi begge to.

Det er saa milde Minder,
der til dit Skød mig binder,
saa milde, at jeg først forstaar,
nu, du er død, forgik min Vaar.

Nu klapper jeg din kolde Kind,
nu sover dybt dit Modersind,
jeg kan dig ikke vække,
kun ømt din Pande dække.

Men hvad jeg vandt i Lykkens Stund,
hvert Glædesglimt, hvert Smil om Mund,
jeg sanker dem langs Livets Vej
og giver alle dem til dig.

O, Moder, tag dem alle med,
bevar hvert et i Sønnested,

da ved jeg, du vil glædes
evigt, hvor du saa stedes.

Og ser du mig og er mig nær,
o Moder, lad i al min Færd
mit Hjærte stille bløde
saa mildt, som da du døde.

IV

Nu synker Sommerdagens Sol,
og Høduft stiger fra Stænge,
Vandmøllen brummer sin sagte Sang
vidt over slagne Enge.

Jeg ser dig sidde paa din Bænk
og lytte til Duernes Kurren
og drømme din Lykkes beskedne Drøm
til Møllehjulenes Surren.

Mild og stille som Aftnens Fred
glædes du uden Lige,
aldrig vil skærere Fryd end din
mod Sommerhimmelen stige.

Storken deroppe, som højt i Kreds
blandt kvidrende Svaler sejler,

Hylden ved Broen, hvis Blomstersne
den blanke Mølledam spejler,

Køernes Brølen langt ude i Eng,
Ændernes Rappen i Dammen,
Solnedgang, Sommer, Lyksalighed
spinder dit Hjærteslag sammen.

. . . Og gaar min Vej forbi en Eng,
hvor Høet staar i Stakke,
og synker Sommerdagens Sol
ned bag en Kløverbakke,

da fyldes jeg som du af Fryd,
da er vi atter sammen, —
jeg ser dig sidde paa din Bænk,
min Mor ved Mølledammen.

V

Du elskede den stille Sang,
. . . min Arv fra dig er bleven
en Drømmers aldrig vegne Hang
til larmløs, ensom Leven.

Som du jeg graver tavs mig ned
i Glæden som i Sorgen

og elsker Solnedgangens Fred
fremfor den kaade Morgen.

Hver Gang en Soldag gaar til Ro
og Aftenklokken ringer,
dens Nynnen til mit stille Bo
dog, Moder, atter bringer.

Tog Døden om din Moderhaand
midt i den lyse Sommer,
til mig din milde Moderaand
hver Sommeraften kommer.

VI

Det er saa tungt at tænke,
hvor lidet jeg fik lønnet dig
for, hvad dit Moderhjærte
glad vidste mig at skænke.

Og staar jeg ved din friske Grav,
saa nær dig og saa iskoldt fjern,
og prøver paa at takke
i Stilhed dig for, hvad du gav,

da fryser mine Tanker
i ensom, bitter Fattigdom,
min Tak er kun lidt Blomster,
jeg dig ved Vejen sanker.

Og hvad er Blomster nu for dig,
som havde alle Blomster kær,
hvad er for dig din egen Søn,
hvad er de Blomster, hvad er jeg — —

VII

Min Færd kan gaa saa vide,
den hele Verden rundt,
mit Liv kan stille glide
her ved min Haves blide
beskedne Blomsterbundt,

jeg skal dig aldrig møde,
jeg skal dig aldrig se,
du sover blandt de døde,
ser ej min Glædes Grøde,
ser ej mit Tungsinds Ve.

Du, som mig gladest mødte,
naar Skæbnen var mig god,
hvis Hjærte hedest blødte,
naar Lykken mig forstødte
og slog i Knæ mit Mod.

Nu sidder jeg alene
med Mindet paa mit Fang,

og rundt fra Havens Grene
slaar mod mig Somrens rene
sollyse Fuglesang.

Og jeg skal leve Livet,
som du har levet dit,
og jeg vil leve Livet,
fordi det blev mig givet
at leve dit i mit.

Saa længe som jeg æder
af Menneskenes Brød,
saa længe som jeg træder
min Sti og Solen glæder
min Sjæl, er du ej død,

Det er den bitre Viden,
som følger mig paa Vej,
at naar jeg slutter Striden,
træt af min Fryd, min Liden,
dør evig du med mig,

at som et Blink paa Kæret,
et flygtigt Solskinsspil,
skal alt, hvad du har været,
staa vejret hen, fortæret,
som var du aldrig til.

NIELS V. DORPH

Paa hans Bryllupsdag 2 Juni 1900

Jeg ligger paa en aaben Plet i Skoven,
en lille Grønning mellem lyse Bøge,
paa Bunden af et Solhav, i hvis Dybder
der kurrer Skovduer og kukker Gøge.

Rundt om i Græsset staar smaa Tusindfryd
som hvide Dryp fra Himlens hvide Skyer,
og inde omkring Birkens Jomfrufod
Smørblomstens lille Sol i Skyggen gryer.

Og det er dig, jeg tænker paa, min Ven,
og det er, som var du og dit til Stede,
som var den Sol, der fylder denne Plet,
dig selv, din Lykke, al din lyse Glæde.

Jeg har en Tak at bringe dig i Dag,
thi jeg vil mindes dette Foraar længe,
da, hvor jeg gik, jeg saa din Lykkes Skær
ind under Skov, ud over Sø og Enge.

Ak, Skov og Sø og Eng er døde Ting,
men ved man Lykken levende derude,
da har den mindste mellem Markens Blomster
et Evighedens Under at bebude.

Hav Tak, — lev lykkelig, — — nu lider Dagen,
og Skyggerne om denne Plet sig lukker,
Solsorten fløjter blandt de dybe Graner,
og lønligt Gøgen kukker — kukker — kukker —

SIGBJØRN OBSTFELDER

Jeg elsker Maanen.
Naar det er mod Aften, stiger den saa blank,
men naar Midnat kommer med sin bløde Graanen,
staar den som en Sølvbaad, der i Natten sank;

blegnende den lyser
som et sælsomt Skib, der byggedes af Glar,
bag hvis sprøde Skal en Drøm i Natten fryser
som en Blomst, en Have sent mod Vinter bar.

Men de blege Drømme,
som jeg saa bag Nattens vinterkolde Dis,
var mig tidt som Glimt af lyse Strømme,
der mod Morgen smelter Nattens Is.

Underlige Sværmer!
Sjæl i Himles Dis som Nattens Maane!
skælvende mit Hjærte dit sig nærmer.
— Ven, hvis Morgen aldrig skulde blaane.

EMIL POULSEN

4 Novbr. 1900

Nu synker Solen bag de røde Skove,
og klar og kølig falder Aftnen paa,
de gyldne Kroner, som i Dagen flammed,
i stille Højhed under Himlen staa.

Det er, som saa din Kunst jeg i dens Hjærte,
dens stolte Løvpragt og dens svale Ro,
en Skov af Bøge og en Høstkvælds Himmel,
hvor Stjernerne i dugklar Renhed gro.

TUE BENTSØNS VISER

Tag Vinen væk,
du dumme Dreng,
og knyt paa Liren
den sprungne Streng,

og læg den her,
men hug den haardt,
saa Støvet hvirvler
fra Kassen bort,

— den holder,
det har ingen Nød,
den slap med Helsen
fra værre Stød,

og stæng saa Døren,
hug den med Hæl!
— Nu bjæffer min arge,
forgjorte Sjæl!

I

Nu lakker det mod Aften,
— Kling, Klunk! det var den Gang!
Og saadan begyndte Visen,
da sidste Gang vi sang.

Du kummerlige Lire,
trofaste lille Fæ,
som tror, vi stadig sidder
bag samme Rosentræ!

Nej, Roserne de visnede,
og Bladene fløj bort,
— men den, som har et Rosentræ,
maa døje den Slags Tort!

Og den, som . . . Ak, I Strenge!
Nej, lille Lire, le!
— det er saa lidt at kævles om
saa dagligdags at se

II

Nej, Fingrene er stive
og Neglene som Staal!
— hvad laver vi for skurrende
Helvedes Skraal!

. . . Hun sad under Rosen
med Kinden mod min!
den Aften bar Jorden
sit Paradislin.

Hun sænked sit Hoved,
jeg greb om hendes Lænd,

det var, som fløj tusind
Aarhundreder hen!

. . . Tvi! — skurrende Lire,
nu drømmer du stygt!
Plager dig Fanden,
— du sov jo saa trygt!

III

Sov sødt, lille Lire,
det er det, du skal.
Alle de, som vaagner,
staar saa stygt for Fald.

Bar hun ikke Blomster
i sin hvide Haand,
bandt sig under Hjærtet
stærke Silkebaand,

at det lille Hjærte
skulde bo saa trygt,
altid drømme roligt,
aldrig drømme stygt.

Men de Satans Bændler
var af Silke kun,
sprang, da det smaa Hjærte
tog sit første Blund.

IV

Husker du den lille Fod,
naar hun drog af sine Sko
og bad mig bære hende
— bære hende til Ro!

Husker du den lille Mund,
som kyssede mit Haar
og bad mig leve mange
— leve mange, mange Aar!

Leve — haa! — det har jeg gjort
i mange, mange Aar,
og mangen Jomfru kyssede
og kyssede mit Haar.

Aldrig leved jeg en Dag
saa ellevild som den,
da hun forsvandt og aldrig
— og aldrig kom igen.

Æselstøjte, Stoddertøs!
hvor havde jeg min Kniv?
. . . Lille hvide Due,
— hvide Due! mit Liv!

V

Men det var her i Salen,
og her har du boet,
dér henne ved Gluggen
har du Silketrævl snoet.

Der laa saa megen Silke
paa Gulvet og flød,
og jeg laa og sanked
og bar til dit Skød,

og du slog dine Hænder
blødt om mine Kinder
og hvisked om de Timer,
som aldrig forsvinder.

Aldrig! . . . Aa, du rige,
som vidste, hvad du stjal!
— hvor er der nu en Silketrævl
i hele denne Sal?

VI

Min Kniv var borte,
men Pisken tog jeg
og stolte Strimer
om Lænd jeg slog dig!

Det var, som Djævlen
om Skaftet greb,
hvert Hvin af Snærten
som Storme peb!

Og du — du hyled
og jog af Gaard!
. . . som de smaa Blomster
mod Efteraar.

VII

Siden — siden — —
— Aa, Herregud!
. . . Nej, Tiden jævner
slet intet ud!

Lire, vi sidder
den Dag i Dag
og klukker og kurrer
som Duer paa Tag.

Hvor er hun henne,
Lire, du smaa?
— ak! — og hvormed
skal Dagene gaa?

VIII

De skal gaa
med det, de gik,
Spil og Svir
og Kævl og Drik!

De skal gaa
— skal gaa — skal gaa — —
intet andet
— gaa, blot gaa!

Hvert et jammerligt
Sekund
gør som hede
Helved ondt,

hvert et Øjeblik
i Ro
er som Spydsod
under Sko,

og man bliver
tung paa Taa!
. . . De skal gaa
— skal gaa — skal gaa!

Dreng! elsk tyve tusind
hellere end en,
— én alene volder
Hjærtet ussel Mén,

én alene volder,
du faar aldrig Fred,
— har du tyve tusind.
hænger en vel ved.

Elsker du en anden
end den Mø, du vandt,
saa sæt stolt hos Fanden
dig og dit i Pant!

Løber hun, du elsked,
med en fremmed Knægt,
derpaa ligger ikke
mellem Mandfolk Vægt.

Kom og laan min Lire,
den er klog som faa,
hvisker det, du aldrig
selv tør tænke paa.

AARHUNDREDSKIFTE

Nyt Aarhundred —
ja, hvad vil det sige?
Fattig bliver fattig,
rig den rige,

Kærlighed den samme,
Ondskab ligervis,
Sjæle til at købe
for den samme Pris,

aabne Sommervande,
velkendt Vinteris,
alle Vaarens Blomster
som i Paradis,

Daarskab, Gøgl og Dumhed
i den samme Kurs,
Lykken lettest vunden
ved en Sjæls Konkurs.

Ellers taler alle
om en Evighed,
— kommer Hundredtallet,
gaar hvert Fnug i Skred;

Tvivl, som var begrundet,
bliver vaaset Haab,
stille, afgjort Vished
sindssygt, graadigt Raab.

Som om ikke Livet
blev det samme Spil,
om saa Almanakken
faar en Sekel til!

Hvad skal vel forandres?
Et Par Taltegn blot.
De, som lever, lever
fort i stort og smaat.

Skab en anden Klode,
skab de nye Sjæle —
de, som er, vil evig
bruge samme Mæle,

kives, elske, hade,
sejre eller dø.
. . . Nye Sekler — evig
hver Vaar samme Frø.

SMAAVERS

Naar Arbejdsevnen ebber,
og Tiden langsomt rinder,
Smaa Sandheder, smaa pæne Ting
sig borgerligt indfinder,

omtrent som efter heftig Regn
ensomme Draaber falder,
gør ingen Skade, ingen Gavn,
blot løsner sig og falder.

I

Der er saa besk en Sødme
i det at slaas for egen Tro,
der er saa besk en Sødme
i det at gemme sig i Ro.

Slaa til og strid med Liv og Lyst,
. . . der strømmer midt i hedest Dyst
en Duft om dine Sanser,
en Duft fra fuglefyldte Hegn,
en Duft af Sol og Muld og Regn,
som gør, at led du standser
al Strid og drager tyst af Sted
at vinde for din Sjæl lidt Fred.

Byg Hus i Fredens Urtegaard,
. . . et skyhøjt Træ derinde staar
med Løv i rastløs Dirren,
dets Grene peger viden ud,
dets Susen bærer Bud paa Bud
om Kamp og Vaabenklirren
og lokker dig paany af Sted
og volder, du faar aldrig Fred!

II

Omkring paa alle Veje
gaar Mennesker og skændes,
at Jorden er beboet
paa Kævlets Klapren kendes,

paa dette rappe Ekko,
som efter Jorden drager.
som skreg fra alle Skove
en evig Hær af Krager.

Kun paa de store Have
en Smule Stilhed vugger,
som ind i Kævlets Ekko
tungsindigt evig sukker.

III

Jeg ved, at Verden er en Gaard,
hvor blandt det andet Ros
Gaardskarl og Kok til deres Død
om Herredømmet slaas.

Forlængst jeg løb fra deres Strid,
i Ensomhed mit Hjerte bor
og glædes ved og lever med
hver den, det saa som stor.

IV

Een Ting maa man kunne:
løfte sine Drømme
højt op over Livets
lede Mudderstrømme,

lære koldt, at intet
gaar som helst man vilde,
plumret munder alt, der
sprang som renest Kilde.

Rent er eet alene,
Vældet, dybt begravet!
— Ve hver den, som stoler
paa dets Løb mod Havet!

V

Saa er Menneskenes Lod:
prise Havets vilde Brod,
hige mod den lyse Sol,
frydes ved en Martsviol,

øjne Livets store Drag,
vove Dyst og vinde Slag,
for en Dag at sidde stum
med en Stodders usle Sum.

VI

Om nogen spørger dig:
Er du lykkelig?
— da svar ham ikke.
Svarer du ja, praler du,
svarer du nej, maa du væmmes!
Lykke — Ulykke — —
Tag din Skæbne,
den er dig selv,
din Vilje,
dit Hjærte,
din Sjæl.
Gennem hvad du evned,
alene din Lykke bestemmes.

VII

Nye Tider, nye Taaber,
Ungdom, som Alverden haaber,
snakker op og stormer Tinder,
— Fremskridtshelte, som forsvinder.
Frihed, Fremskridt, — kun en Vise,
der blev digtet dem til Lise,
som fik Troen paa Mirakler
i en Verden fuld af Stakler.

VIII

Lærken synger den hele Dag
og Gøgen kukker iblandt,
— det hænder imellem det bitreste Sind
at frydes ved Fugletant.

Nattergalen har tusinde Kluk,
og Stæren sit jublende Næb,
— der er en Krog, hvor en Edderkop
har trukket sit støvede Slæb.

Lærken er sikkert lykkelig
og trøstig hver Nattergal.
. . . Dø i Stilhed, du stakkels Kim,
hvis Sol et Spindelvæv stjal!

IX

Undertiden gaar éns Liv i Staa,
intet lykkes . . . Natten falder paa.

Fra dit Hjærte drypper intet Blod,
Sand og Sand kun skriger om din Fod,

hvad du griber efter, flyder hen,
hvad du tænker, slipper du igen,

fattig er du midt i Overflod,
ensom Flygtning, trods dit store Mod.

Skønt du synes, du ser Gaader løst,
skønt du Livets Kilde dybt har øst,

bider Vanmagt som en Ulv dit Bryst,
Spotten ene er dig karrig Trøst.

Spot, hvor helst af Lykke du blev gal,
— Narrens Spot i Livets Kongesal.

X

Hvad er Kunst vel?
Folk paastaar saa ofte,
Kunst er lavet, sammenflikket Værk,
Uld, men farvet, en broderet Kofte,

tror den Paahit,
Snik og Snak, som findes
malt i Billed, brygget til en Bog,
medens Livet ligetil og kunstløst spindes.

Er det Kunst mon?
Jeg ved, Kunsten fødes
der, hvor Sindet som en furet Strand
med Naturens Hav af Lyd og Farve mødes,

saa det evigt
som en Sandbred mærkes
fint, storlinjet, alt som Brodets Slag
synker hen i Suk eller forstærkes.

Kunst er Sjælen,
der som Havet rummer
Millioner Draaber uden Tal,
der en Dag i Blæst mod Stranden skummer.

Liv er evigt,
fylder gamle Forme
som Naturen med dens Nat og Dag,
dens forsagte Fred og vrede Storme.

XI

Det er saa liflig Hvile
iblandt at lytte stille
til kvindesungne Sange
om Sol og gyldne Spange
og Skovens vevre Kilde,

om Livets lyse Længsel
og Hjærtets unge Kvide,
enfoldige smaa Sange,
hvis Ord er muntre, bange
og alle sammen blide.

XII

Tusind Glæder rummer Livet,
tusind Glæder!
én blev givet
Guld fra Fødslen,
én forgaar i gylden Ødslen,
én blev givet Fryd at finde
ved at se
morgenblank en Draabe skinne
i et Liljebægers Sne!

Én alene pines ledest,
én alene glædes hedest,
den, som ser i sortest Nat

Stjerner over Jorden sat,
den, som kan af arme Stunder
skabe sig et Blomsterunder,
den, hvis Vaardrøm aldrig svigter,
— den, som digter.

XIII

Jeg sad med Lykkens Guld i Fang,
da hørte jeg saa trist en Sang.

Jeg lytted, hvor jeg sad fuldglad,
men der sang ingen Fugl bag Blad.

Da faldt mig Lykkens Guld af Skød,
thi i mit Hjærte Sangen lød.

Det var min egen Skæbnes Sang,
— nu synger jeg den Dagen lang.

SKOLESANGE

Ved Aarsafslutningen i Slomanns Skole

I

Lykke-Leg og Drømme-Døsen
varer stakket Tid,
Kamp er Livets gamle Løsen,
aldrig stillet Strid;
vil din Vej du holde aaben,
maa du vinde dig et Vaaben, —
bedste Vaaben under Striden
vinder dig din Viden!

Om din Kamp dig bringer Sejr,
om du lider Tab
gælder lidet, blot du ejer
Tankens Adelskab;
Gods og Guld kan Verden fælde,
intet døder Tankens Vælde!
blev i Grave Slægter stængte,
lever hvad de tænkte!

Lær at hilse bag hvert bleget
Ord paa din Reol
Mennesker, som leved, leged,
saa den samme Sol,
Mennesker, som rydded, hegned,
Mennesker, som stred og segned,

drog hver Dag med Haab i Møde,
græd for deres døde.

Lær af døde Slægters Sliden
eget Arbejds Værd!
smed, hvad selv du vandt dig siden,
sammen til et Sværd!
lær at nytte eget Snille! —
da kan intet Foden hilde,
løber Stien nok saa bugtet, —
da har Skolen frugtet!

II

Nu lister sig Vinden for Skolens Dør
med Bud og med Hilsen fra Bøgen,
at nu blaaner Søen om Danmarks Øer
og vidt over Skov galer Gøgen;
saa solglad bærer Vinden frem sit Bud:
Kom ud, I Slidere! kom ud! kom ud!

Og har I hærset en Vinter lang
med Stil og med Sav og med Gloser,
og avet jer Hjærne, — kom ud en Gang
til Hegnets vildt blomstrende Roser!
kom ud og tag jer med den travle Myg
en Slurk af Sommerdagens Solskinsbryg!

Og blev I, mens Skolen stod hvid af Sne,
af Slidet lidt blege og trætte,
kom ud, skal I høre Skovskaden le
og se, hvor en Byge kan rette!
og lærte mangt I ved jert Skolebord,
der vokser Kundskab der, hvor Skræppen gror.

Det Liv, der myldrer blandt Markens Straa,
saa stille om Lykke fortæller,
der gror, blot et fattigt Solstrejf kan naa
til Bunds for de skyggende Nælder;
drag ud! — og fandt iblandt I Vintren slem,
drag ud og sank jer Somrens Lykke hjem!

III

Blomsterstøv fra Blomsterbæger
tumles op og ned;
Barnesind, som ingen hæger,
vejres langt af Led.
Støvet ved ej, hvor det bæres,
finder Muld eller fortæres, —
vogt dit Snille, du, som har det,
av det vel og vaer det!

Du har tusind Ting at lære,
før du bliver klog.

Mindst er det: at tælle, skære
og forstaa en Bog;
større: Arbejdet at ære,
Medgang, Modgang støt at tære,
i hvad saa du faar at bære, —
størst: dig selv at være!

Du skal ikke tro, at Skolen
er en Lektiegaard,
hvor du bleges, medens Solen
over Verden staar,
Lektier maa vi alle slide,
men fra Bogens døde Side
strømmer det, som dulgt staar skrevet:
Livet fuldest levet!

Det har nok en Del at sige,
om du kender Kain
og det Strøg af Jorderige,
som faar hyppigst Regn.
Bedre er det, om du nemmer
det, som Kain i Sindet gemmer;
alt det Liv, en Draabe føder,
naar en Byge bløder.

Ej blot Videns tunge Skatte,
Kundskabs rige Guld,
ej blot det at kunne fatte

Sol og Mand og Muld,
— lær dig Sandhed, Ret at agte.
lær din Sjæl alt skønt at magte
da har Skolen dig for Livet
Livets bedste givet!

IV

Nu er for stakket Tid forbi
dit Slid, du stakkels lille,
nu kan du gaa, nu er du fri,
skal ikke sidde stille!
nu kan du trøstig raabe op,
og, dersom du kan naa det,
slaa Luftspring over Skovens Top,
— gør hvad du vil! du maa det!

Ak! stakket Tid! — Nej, knap saa lang
er hele Vintren skaaret,
som blot en Dag i Skov og Vang
med Solblæst gennem Haaret.
Lad Skoleaaret rinde smukt,
til Hælvten kun det frommer,
om ej du høster rigest Frugt
i Ferien, som kommer!

Gaa over Eng, staa ved en Aa,
naar Solen stille daler,

hør Myggen summe, Gedden slaa,
se højt mod Himlens Svaler!
Der lægges blot saa dyr en Skat
hver Aften over Enge,
Fred, Lykke, Livsmod — grib den fat,
at du kan glædes længe!

Og kom saa, naar paany du maa
Skovskyggens Løvtag bytte,
med Skolens faste Murstensvraa,
hvor du skal Arbejd skøtte,
og smelt i, hvad du der faar fat,
et Ekko af de Klange,
du fanged dig en Sommernat,
mens Aa randt under Spange!

V

Til Skolens Fane

Vift stolt, vift Fred, vift Lykke,
valmuerøde Dug
isprængt med Korsets Smykke,
solhvidt som Sejlets Bug!
vift over unge Tanker,
vift over unge Kuld,
bølg som de brede Banker,
der bærer Kornets Guld!

Vift Danmarks Agerlykke
med Fred til unge Sind,
flyv ud, at du kan trykke
din Glød paa unges Kind,
at, om de end maa bygge
engang i fattig Egn,
de ser som Fred og Lykke
dit lyse Sommertegn!

Vift til dem unge Minder
om Skov og Sommerstrand,
hvor Dagen solfyldt rinder,
og Roser staar i Brand!
bred ud for deres Øje,
du, som mod Himlen slaar,
den Luft, den blaa, den høje,
som over Danmark staar!

ERNST BOJESEN

6. November 1897

Mange sære Ting staar skrevne,
alskens Æventyr,
Stoddere er Konger blevne,
Gud en Broncetyr,
én sit Liv for Føden voved,
én vandt ved sit snilde Hoved
og sin gode, kvikke Latter
Kongens Land og Datter.

Her til Lands de fleste arver
lidt forgemt Forstand,
faa den Kløgt, der bærer Farver
af en dristig Brand;
tungt og trøgt vor Stræben bygges,
saare sjælden det os lykkes
at se Sejer muntert vunden
med Skalmej' for Munden.

Som en Sommerfugl, der klipper
mellem Blomsterfnug,
flyver Bojesen og nipper
Sejr af Sol og Dug,
han, som aldrig lykkedrukken,
klækked Sejre ud fra Vuggen
og fik Rokæg til sig listet
uden at de bristed!

Denne Mand der slider, fejder
med saa lind en Haand,
noget af en jævn Arbejder
med Erobreraand;
med en Landsknægts muntre Lader,
noget af en værdig Fader,
af en Henrik, en Jules Verne,
noget af en Stjerne!

I sin Leven, i sin Stræben
sjælden nedstemt, tung,
oftest med en Vits paa Læben,
nyskabt, stærk og ung;
spiller han med Lykken Terning,
støt som Aaret gaar hans Gerning,
veed mod Uheld under Knoen
Trumfen: Tyrketroen!

Blev alt det, hvis Vækst han plejed
i de Aar, som led,
opgjort nu og dømt og vejet,
prist eller stødt ned, —
værste Varulv kan ej æde
fra hans Værk den Kunstnerglæde,
der er Laurens Løv om Panden,
Sjælen dybt i Manden.

Hvordan saa hans Virken ender,
lidet vejer det,
bag ham lyse Farver brænder
paa en Guldpalet!
lad ham trættes, lad ham dale,
han er strøget som en Svale
solbelyst hen over Lunde
hilst af tusind Munde!

BEKENDELSE

Til Johannes Jørgensen, Februar 1896

Der lever blandt de Mænd, jeg traf,
da jeg var ung og fuld af Mod,
en eneste, hvis Sind og Sjæl
randt ind i min
mer' dybt end, om vi blanded
som Fosterbrødre Blod.

Vi kæmped begge samme Kamp,
vandt samme Sejr, led samme Spot
og delte Sejr og Nederlag
som fælles Gods,
hver nøjsom lille Glæde,
hvert Støvfnug ondt og godt.

Og naar jeg gik ved Morgengry,
og Duggen graaned Blad og Straa,
da steg hans Navn frem i min Sjæl,
og naar jeg gik
blandt Aftnens Elverskygger,
da var det ham, jeg tænkte paa.

Og hvad der mødte mig af skønt,
det glæded mig med dobbelt Magt,
fordi det vilde glæde ham,

og naar han kom,
da slog hans Glædes Ekko
mod min og gav den større Pragt.

Hvad lykkeligt, der mødte ham,
det bar mig til en solfyldt Vaar,
fordi jeg saa hans Sjæl saa rig,
saa frugtbar, hed
som selve Solens Skælven
et Sommergry, naar frem den gaar.

Og hvad der mødte ham af ondt,
det ramte mig som Ulivssaar,
fordi jeg saa hans Sjæl saa skær,
saa øm og fin,
et nøgent Offerbytte
for denne Verdens Helvedkaar.

Og ingen Markens Blomst i Dug
har frydet mig en Morgenstund,
naar vuggende for Vindens Nyn
i Sol den stod,
som denne Morgenskælven,
der gyngede hans Væsens Bund.

Og ingen høstlig, taaget Dag
har svøbt et Vemod om mit Sind

saa rigt i al dets Fattigdom,
som naar han kom
og talede tungsindigt
i Ord, der skar sig dybest ind.

Da førte Livets Gang os fjernt,
ham hist, mig her, hver til sin Krog;
mig gjorde Tiden mere haard
og drømmeløs,
ham lærte den at tale
de dunkle Drømmes dybe Sprog.

Mig skreg den til sit: Haardt mod haardt!
ham tvang den med sit Bøddelris
til, for at redde Sind og Sjæl,
at søge Fred,
hvor Tiden aldrig kommer,
i vide Længslers dunkle Dis.

Men aldrig glæder mig en Stund
et Støvfnug skønt, jeg ser paa Jord,
før mig hans morgenrige Fryd
i Minde gaar,
og sidder jeg tungsindig,
jeg drømmer om hans Vemodsord.

Og gaar jeg ud ved Morgengry,

naar Duggen graaner Blad og Straa,
da staar hans Navn frem i min Sjæl,
og drages jeg
af Aftnens Elverskygger,
da er det ham, jeg tænker paa.

I

Du kommer til mig, Ven,
og vil, at jeg skal angre
min Ungdoms krasse Gudsforagt,
min Ungdoms kaade Djævlepagt,
min Ungdom! Ungdom! . . . Ven!

at jeg skal bryde Staven
og fælde Dødsdom over
hver lille giftig Blomst, der staar
fra Urtegaardens unge Aar,
og kulegrave Haven!

Du vil, jeg skal erklære,
at, hvad jeg den Gang trode,
var Hedenskab og daarlig Tant,
at senere vi alle fandt,
det var en fattig Lære!

Du skulde vide, Ven,
hvor vildt jeg elsker alle

481917

de Tanker, jeg engang har tænkt,
— den mindste, jeg har fra mig slængt,
mit Hjærte brænder end!

Og maatte mange falde
for Livets grumme Prøve,
forgaa som Blendværk, blive Støv,
mens nye, større satte Løv, —
jeg gemmer paa dem alle.

Thi tog jeg fejl i meget,
der randt dog fra mit Hjærte
en Draabe Blod i fejlest Id,
. . . Ak, Hjærteblod! ak, Ungdomstid!
da lykkelig vi leged!

Fik vi saa grumme Hænder,
at frejdigt vi kan skære
det halve af vort Hjærte ud,
fordi det bar en anden Gud
end den, vi nu bekender?

Jeg har ej Raad at miste
den mindste lille Time,
der bar sin Skærv til den, jeg blev!
hver Fryd, hver Spot, hver Tant, jeg drev,
jeg gemmer til det sidste!

Kald mig kun fattig, Ven!
jeg har ej Raad at angre
min Ungdoms kaade, blinde Spot,
min Ungdoms Spring blandt skønt og raat,
min Ungdom! Ungdom! . . . Ven!

II

Og skulde jeg fælde den Tid, der gik,
som klingende Tomhed, som falsk Musik,
jeg maatte vel være et Vildmandskarn,
der aad af Hunger sit eget Barn!

Saa meget, jeg ved, fører Livet med,
de Tanker, de ejer ej blivende Sted,
hvad klarligt straaler som Sandhed i Dag,
det falmer i Morgen som taabelig Sag.

Men ét, jeg ved, varer Livet ud:
min Sjæl i dens spillende, spraglede Skrud,
udelelig hel, ingen Tomme forødt
fra den Gang, jeg blev af min Moder født!

Vidt har den vandret, i Ørkner tit,
men hvad den saa fandt sig, blev altsammen mit,
Sandskorn og Guld — og hver usselig Ting
umisteligt Led i en sluttet Ring.

Og altsammen ejer den samme Værdi,
thi altsammen fælded det Bund i den Sti,
jeg vandred og vandrer, i Dag som i Gaar,
fra da jeg blev Mand — ind i kommende Aar.

III

Og har jeg dyrket Dagens Sol,
og har jeg tilbedt Døden
og set mig glad paa en Viol
og slidt mig syg for Føden,

og har jeg fejret Elskovs Fest
og kysset Kvindebarme,
og har jeg præket som en Præst
mod Blodets vilde Varme,

jeg solgte gerne et Par Aar
af dem, som er i Vente,
for fra min Ungdoms viltre Vaar
endnu et Kys at hente,

gav gerne denne Solfaldsglans,
der nu mit Hjerte fylder,
for lidt af det, der Sind og Sans
forpester og forgylder!

Et Aar i Sorg, en Dag i Fryd!
jeg valgte begge Dele
for Syndefriheds beske Dyd
og Sjælsfred og det hele!

gav al Erfarings tunge Sum,
min hele, bitre Viden
for det at kunne være dum
og gaa som blind til Striden,

for det at eje Tyrketro,
for det at kunne træde
i Dag som Gud paa Regnbu'bro
og saa i Morgen græde!

gav alt, hvad der for mig staar hen
som Gry i Fremtidsskæret,
for blot et Nu at være den,
som jeg engang har været!

IV

Ransag dit Hjerte, siger du,
ryd bort det onde, gem det gode,
skil ud, hvad der er Giftsvamp i,
riv Daarligdommen op med Rode!

Ja — om jeg vidste blot bestemt,
hvad der var Svamp og hvad en Rose;
alt, hvad der i min Sjæl er gemt,
har lejret sig som Muld i Mose.

Og alt har kastet Frugt og Frø,
hver maatte sit til Muldet give,
og faar vi Vaar med Regn og Tø,
da kalder Solen alt til Live.

Og da staar Rose, Svamp i Flor,
og jeg kan se det onde, gode,
se Svamp, hvor Roser stod i Fjor,
se Roser der, hvor Svampe grode.

Ak, godt og ondt maa følges ad,
faar sammen gro mod samme Himmel,
jeg mægter ej det mindste Blad
at bryde i den hele Vrimmel.

V

Ja — jeg kan skifte Mening,
det har jeg gjort saa mangen Gang,
— hvem fik vel i Forlening
den sidste Sandheds Himmelvang?

Der gaar saa mange Drømme,
saa mangen Tro i Blus og Brand,
hver Vaar slaar friske Strømme
imod den isgraa Vinterstrand.

Lad Drømme brænde, Tro gaa ned
og blive Støv langs Veje!
det Ar, som de i Sjælen sved,
bæ'r jeg som evigt Eje!

VI

Jeg har et Helgenskrin i Hus,
af Uvejrssus,
af Solens Guld,
af Nat og fattigt Stjernesmuld
saa skønt, saa sindrigt drevet:
dèr sover som i Helgenblund
hver runden Stund,
mit Liv, som jeg det leved.

Naar for hver stakket Dagens Lyd,
for Døgnets Fryd
og Døgnets ondt
og Døgnets Larmen Verden rundt
mit Sind sig stille gemmer,
da stiger der fra Skrinets Bund

en Højtidstund,
som sært mit Hjærte stemmer.

Ej Klage, ikke Glædens Glød,
— det er, som brød
en Stjernehær
i stille, stort, livsaligt Skær
frem paa saa høj en Himmel
og stirrer ned paa mig og mit
saa fjernt, saa vidt,
saa evig i sin Vrimmel.

Og hver en Stjerne er et Smil,
et bittert Smil,
et Smil i Fryd,
et Suk, en Sejr, en Klagelyd,
en Drøm, en Graad i Nøden,
Hver Haan, hver Spot, hvert lystigt Haab,
hvert sorgfuldt Raab,
mit Liv i evig Gløden!

Da ved jeg ét, som helligt er,
som helligt er:
mit eget Liv
i ondt og godt, mit eget Liv
og intet uden dette, —
jeg staar for Skrinet ond og god

og har ej Mod
én levet Stund at slette!

VII

Jeg tror paa, at der findes
en Gud etsteds — i dig, i mig,
maaske bag Stjernerne, maaske
i Støvet paa hver Alfarvej,

en Gud, som væmmes saare
ved alle dem, der bygger Hus
ham og hans Magt til Ære
og kaster sig for ham i Grus,

en Gud, som evigt ynker
hver Sjæl, der ydmygt hylder ham,
fordi han er lidt større
end denne stakkels Verdens Lam,

en Gud, som viger fra dig,
hvis du vil krybe for hans Fod
og raadløs skjule i en Bøn
din egen Fattigdom paa Mod,

en Gud, som stum forstener
for Klage som for Fryderaab

højt over dine Sorger,
højt over dine Haab,

en Gud, som ser — ser evigt
i ubrudt Tavshed, ubrudt Ro
paa dig og dit og gemmer
hver Gang du græd, hver Gang du lo,

en Gud, hvis Øje følger
din Færd i al dens op og ned
og ved om, hvor du vandt og slap,
saa dømmende Besked,

en Gud, hvis Blik bestandig
ser paa dig, om du vandrer rank
trods dybest Stik, trods ondest Kval,
hvad eller om dit Hoved sank,

en Gud, som ikke skænker
den mindste Hjælp dig i din Nød,
men vil, at du skal bøde selv,
hvad selv du i din Færd forbrød,

at han engang kan skænke
dig Hvile ved sin Side,
fordi du holdt dig selv i Hævd,
hvad ondt han lod dig lide,

fordi du stod saa stolt som han
i ondt og godt, i smaat og stort,
fordi uovervunden
du vandrer ud af Livets Port.

SNE

Hvide Jord, tavse Sne!
Fred, hvis Aandepust i Mulde gemmer
Soltids Fryd og Soltids Ve,
Luft, hvor ingen Fugl sin Strube stemmer,

dybe Fred, der sletted ud
Finkens Jubel, Droslens Klage,
bærende dit Klosterbud
gennem stille Vinterdage,

— se, du blev mig til en Gud,
kold og klar, og tavs du hefter
om mit Sind den Lykkes Skrud,
som jeg rastløs ledte efter,

Lykken ved at følge stum
Livets Millioner Sange,
for at vinde ud en Sum
af tre fire rene Klange,

Ensomhedens Vinterfred,
hvor paa Nattens høje Himmel
Stunderne, der stille led,
funkler frem som Stjernevrimmel.
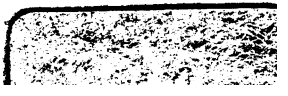
FEB 1 8 1936